

[Kim Behnke]

ikke er inde til, at vi lægger det hele sammen og laver et forsøg ligesom det, man f.eks. fra svensk side har i støbeskeen vedrørende Ålandsøerne. Altså at vi simpelt hen kommer Ålandsøerne i forkøbet og laver Bornholm om til en frizone, en finansiel frizone, en skattefri zone.

Når man tænker på de ekstreme penge-mængder, der går frem og tilbage til nogle af Kanaløerne mellem Frankrig og England, og hvilket afkast det giver på øerne, så er spørgsmålet – og det er så et spørgsmål til skatteministerens – om ikke tiden er inde til at sige: Jamen o.k., for virkelig at få gang i tingene på Bornholm, virkelig at få investeringer, prøver vi simpelt hen at gøre øen til et skattefrit område.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Det lyder jo umiddelbart pragtfuldt, hvis vi kunne få sådan et område i Danmark, hvor vi kunne flytte over, de fleste af os! Jeg ved ikke, hvor mange der vil være plads til, hvis vi nåede så langt, som hr. Kim Behnke er inde på.

Indtil videre mener jeg, at vi må holde os til det, der er aftalt mellem partierne, og se, hvordan det virker. Men det er oplagt, at vi holder øje med, hvordan det går på Bornholm, for vi er interesseret i at sikre os, at den ø fortsat har ordentlige erhvervsmuligheder, ordentlig beskæftigelse, for det er en dejlig del af Danmark.

Formanden:

Kort bemærkning til hr. Kim Behnke, men jeg gør opmærksom på, at debatten drejer sig om det forslag, som står på dagsordenspunktet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Tak for det.

I stedet for at blive ved med at lave disse bittesmå ting og så læne os tilbage og sige, at nu har vi i hvert fald gjort et eller andet, så er mit spørgsmål til ministeren, om vi ikke burde komme det nordiske investeringseldorado, som man har tænkt sig at lave på Ålandsøerne, i forkøbet. Det ville da være pokkers ærgerligt, om det kom på Ålandsøerne, hvis det var muligt at lave det på dansk jord.

Derfor vil vi i hvert fald efterfølgende prøve at få undersøgt sagen. Skatteministeren må gerne bede sine embedsmænd om at gå i gang med at finde ud af, præcis hvad det er, man er i gang med på Ålandsøerne, for det vil da være pokkers ærgerligt, hvis milliarder af kroner og tusinder af arbejdspladser går den danske næse forbi, fordi vi måske er lidt for langsomme i optrækket her i Danmark.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 137:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Medlemsbidrag).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Dette forslag er et led i den finanslovaftale, som er indgået; samtidig er der indgået en aftale om en beskæftigelsesmæssig indsats.

Forslaget her er et af dem, der skal være med til at betale for den styrkede indsats ved at skaffe staten nogle økonomiske forbedringer: en likviditetsforbedring på 600 mio. kr. og en sparet renteudgift på 50 mio. kr. Endvidere indføres et nyt sæt spilleregler for fastsættelse af medlemsbidraget, som vil give et merprove-nu på 125 mio. kr. Alt i alt betyder det for kasserne et ordentligt tab i likviditet.

[Ole Vagn Christensen]

Vi kan ikke rigtig læse ud af forslaget, hvilke konsekvenser det får for det enkelte a-kasse-medlem, og det fremgår heller ikke af de bemærkninger, som vi har fået forelagt. Jeg skal derfor bede ministeren om at give Folketinget en orientering herom, for det kan jo ikke være rigtigt, at man ønsker at foretage en sådan besparelse med en ny afgift uden at kende konsekvensen for lønmodtagerne.

Endvidere vil jeg spørge, om man er sikker på, at en fremrykning som den foreslåede ikke vil få større likviditetsmæssige konsekvenser end de 600 mio. kr., som er nævnt. Det hænger jo meget nøje sammen med, hvilke datoer man har lagt til grund, og det hænger jo også lidt sammen med størrelsen af den månedlige indbetaling af medlemsbidraget fra a-kasserne, hvis man skal opnå denne besparelse.

Jeg stiller ikke disse tre spørgsmål for at drille, men fordi de ikke er uden betydning for a-kasserne, som jo nu skal opkræve flere penge hos medlemmerne. Hvor høj forudsætter ministeren at denne – man kunne jo godt kalde det indirekte skat – bliver for medlemmerne af a-kasserne? Når jeg stiller spørgsmålet nu, er det for at medvirke til en hurtig sagsbehandling, og for at kasserne så hurtigt som muligt bliver i stand til at vejlede deres medlemmer.

Per Tærshøl (KF):

Desværre er vores ordfører i denne sag og de næstfølgende syv punkter på dagsordenen, fru Pia Christmas-Møller, forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor på hendes vegne meddele den konservative gruppes stilling til disse otte lovforslag, som jo alle er en konsekvens af det netop indgåede finanslovforlig.

Det forslag, vi har til behandling nu, lovforslag nr. L 137, skal jeg ikke sige ret meget om, ud over at vi giver det vores tilslutning. Som nogle har været inde på, drejer det sig jo om at forbedre statens likviditet og årlige provenu. Det skal dels ske ved at sikre, at medlemsbidraget bliver reguleret samtidig med reguleringen af den højeste dagpengesats, dels ved at ændre indbetalingsterminerne af statsbidraget fra a-kasserne.

Vi støtter forslaget og håber på en effektiv og hurtig udvalgsbehandling.

Helge Sander (V):

Lovforslaget giver staten en forbedret likvi-

ditet og en øget renteindtægt; det synes vi er to gode ting, og derfor er vi også meget tilfredse med denne del af finanslovaftalen.

Med hensyn til spørgsmålet om renteindtægten vil vi sige, at alt andet ville være urimeligt. Det er statens penge, man opererer med, og derfor synes vi, at det er passende, at det foregår månedligt i stedet for kvartalsvis, som det hidtil har været tilfældet.

Forslaget skulle måske have været realitetsbehandlet langt tidligere, men vi kan som sagt give vores fulde tilslutning til det.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ifølge de gældende regler sker der kvartalsvise indbetalinger fra a-kasserne til staten på baggrund af en beregning af højeste dagpengesats i det foregående år. Nu ændres det til månedsvis indbetaling, og medlemsbidraget fastsættes fremover pr. 1. januar på grundlag af dagpengebeløbet pr. 1. juli samme år.

Dette medfører, at staten tjener 50 mio. kr. i en såkaldt rentegevinst og får 600 mio. kr. i likviditetsforbedring. Hvis det til gengæld betyder, at a-kasserne får en dårligere likviditet og får et rentegevinsttab svarende til det beløb, de tidligere har haft til rådighed, kan jeg ikke se rettere, end at det kommer til at betyde et hul i a-kasserne på 650 mio. kr., der på en eller anden måde skal dækkes ind, og det må betyde stigende kontingent.

Der lægges heller ikke skjul på, at lovforslaget vil betyde øget administration, som selvfølgelig også koster nogle penge. Om det er modregnet i det foreliggende forslag, kan jeg ikke umiddelbart se, og som det tidligere er sagt af den socialdemokratiske ordfører på området, er det jo meget vanskeligt at se, hvad det kommer til at koste medlemmerne, og det havde dog været rimeligt, om der havde stået noget om det. Det kan være, vi tager fejl, det kan være, det slet ikke kommer til at koste noget, fordi man har dækket sig ind på anden måde – det er ikke til at læse ud af forslaget – men det skulle nu undre mig, hvis man har tænkt på det.

Det undrer mig faktisk også, at man uafledelig griber fat i de fonde og de kasser og alt det andet, som lønmodtagerne har med at gøre. Vi ved, at der mangler indbetalinger af moms, kil-deskat, og hvad ved jeg, og vi ved også, at på de områder er der overhovedet ikke tale om, at

[Lilli Gyldenkilde]

man siger: Nu skal I indbetale til staten hver måned i stedet for hver tredje eller hver sjette måned – nogle kommer i øvrigt aldrig nogen sinde til at betale noget – og her er det medlemmernes skattekroner, der er tale om, det er moms, der er tale om.

Jeg synes ærlig talt, det er for galt, at det altid er lønmodtagernes midler, der skal tages fat i. Hermed være ikke sagt, at vi ikke skal have ret og rimelighed, det skal vi, det er jeg enig i, men det undrer mig, at det altid skal gå den vej rundt.

Jeg kan sige for SF's vedkommende, at vi vil undersøge i udvalget, hvad lovforslaget kommer til at koste i kontingentkroner. Hvis vi ikke tager meget fejl – vi har prøvet at lave en beregning på det – skulle det komme til at betyde en kontingentforhøjelse på omkring 60-70 kr. om året. Det vælter ikke noget læs, men vi kan ikke se, om medlemmerne på den yderligere administration, der skal til, kommer til at betyde yderligere kontingentforhøjelser. Hvis det er tilfældet, kan vi ikke støtte forslaget, men foreløbig vil vi sige, at vi går til et positivt udvalgsarbejde.

Hr. Helge Sander holdt en fin tale med det udgangspunkt, man nu har fra Venstres side, og sagde, at det drejede sig om statens penge. Jeg må lige gøre opmærksom på, at sådan er det ikke. Det er medlemmernes penge, der skal indbetales til staten, så staten får en bedre likviditet. Og det er præcis derfor, jeg siger, at det også er vores alle sammens penge, der bliver hevet hjem i moms, og det er i hvert fald lønmodtagernes penge, der bliver hevet hjem i kildeskat. Og vi burde måske bestræbe os på at få samtidighed – ikke kun inden for lønmodtagernes egne kassesystemer, men også inden for andre systemer – så vi fik kradset de penge hjem, der var brug for. For uden penge kan man jo ikke lave hverken aktivering eller jobskabelse.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde i, at når der skal hentes nogle penge, har finansministeren – her repræsenteret ved arbejdsministeren – en tendens til altid at finde de kasser, som det kun er lønmodtagere, der bidrager til. Det er jeg enig med fru Lilli Gyldenkilde i. Men jeg vil alligevel minde om, at netop når

det gælder momsindbetalingsfristerne, har vi faktisk inden for det seneste år fået dem strammet op to gange.

Jeg er også enig med fru Lilli Gyldenkilde i, at når det f.eks. gælder A-skatten, burde vi have et meget mere samtidigt system. Men til sidst vil jeg endelig minde fru Lilli Gyldenkilde om, hvis ikke hun er opmærksom på det, at vi rent faktisk i forbindelse med finanslovaftalen har indgået en aftale om at foretage yderligere initiativer på restanceinddrivelsesområdet. Et af de initiativer går ud på, at man skal kunne fratage selvstændige erhvervsdrivende retten til at drive erhverv i det hele taget, hvis de pågældende ikke opfylder deres rimelige forpligtelser, også i forhold til offentlige restancer. Derfor er der faktisk noget på vej over for arbejdsgiversiden, hvis man ikke opfører sig ordentligt og ikke betaler de restancer, man pådrager sig fra tagselvbordet af moms, A-skat m.v.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det er lykkedes for fru Lilli Gyldenkilde at give et helt fordrejet billede af forholdet mellem arbejdsgiver og lønmodtager. Men nu kan jeg heldigvis spare en del af min taletid, fordi hr. Stavad på udmærket vis har udpeget i hvert fald et par af de områder, hvor der er sket opstramning.

Men jeg markerede også, fordi jeg heller ikke synes, fru Lilli Gyldenkilde var helt præcis i sin formulering vedrørende indbetaling til staten. Der sker jo rent faktisk det, at det er lønmodtagernes penge, som staten får. Når de ligger i 3 måneder i a-kasserne, må man da med en vis ret kunne sige, at man opbevarer nogle penge, som staten skal have. Og så synes vi, det var meget naturligt og rimeligt, at når de penge havde forladt lønmodtagernes lommer – jeg ved, at fru Lilli Gyldenkilde altid taler varmt for lønmodtagernes sag – skulle renteindtægten komme staten til gode, som vi altså også lægger op til med det lovforslag, som vi har til behandling her.

Så derfor synes jeg, vi skal holde fast i det, som fru Lilli Gyldenkilde også sagde, nemlig at der skal være ret og rimelighed i alt. Og så burde a-kasserne kunne glæde sig over, at de har haft den kæmpestore fordel så længe.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg tror godt, man må sige fra talerstolen, at man elsker bemærkninger fra en liberal, der siger, at når pengene har forladt lønmodtagerenes egne lommer, er det glimrende, at de kommer ind under statens vinger. Det synes jeg vi skal lade stå helt for sig selv. Men lad det så være, for fakta er, at det er lønmodtagerens penge, vi snakker om. Det er ikke statens, før staten får dem.

Må jeg sige til hr. Stavad, at det glæder mig, at man under forhandlingerne også har været inde på nogle af de punkter, jeg har nævnt. Men jeg hørte også, at det ikke var lykkedes at komme igennem med månedlig betaling af moms og skatter m.m., ligesom man nu laver det på a-kasse-området. Havde det været tilfældet, ville jeg synes, det var flot, men jeg kan forstå, at det ikke er lykkedes helt. Det skal jeg ikke bebrejde nogen, jeg ved godt, hvor svært det er. Vi har en borgerlig regering, det er det borgerlige flertal, der først og fremmest bestemmer, og jeg må jo sige om finansministeren, at det er lykkedes ham at komme godt igennem med de fleste af sine ting. Tillykke med det!

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Når hr. Stavad går på talerstolen og giver udtryk for – med hr. Stavads egne ord – at virksomhederne bare betjener sig af moms- og skatteindbetalingerens tagselvbord, er jeg nødt til – om ikke andet så i hvert fald af rimelige og historiske grunde – at slå fast, at det er en så grov fordrejning af kendsgerningerne, at hr. Stavad burde skamme sig. Se på de virksomheder, som er ved at lukke, de virksomheder, som er på vej til konkurs og undergang på grund af den politik, som bl.a. hr. Stavad støtter – det er da klart, at de ikke er i stand til at betale moms og skat med det ekstreme niveau, som hr. Stavad har medvirket til at indføre i dette land.

Når hr. Stavad tidligere har medvirket til – også sammen med finansministeren og den såkaldt borgerlige regering – at gå ud med øksen og hugge ned på de virksomheder, som ikke betaler moms osv. til tiden, er vores synspunkt, at det er bedre, at staten undværer sine penge, end at andre private kreditorer som underleve-

randører osv. også bliver slået med i faldet, når nogle virksomheder må lukke. Det synspunkt har vi fortsat, og vi ser med gru frem til, hvis hr. Stavad under finanslovforhandlingerne har fået imødekommelser i retning af, at nu skal vi ud og slagte endnu flere virksomheder. Vi har brug for, at virksomhederne får lov til at overleve, men staten har gennem de sidste 30 år skruet sit opkrævningsniveau op til ugudelige højder. Så hvis der er nogen virksomheder, der siger, at nu kan det være nok, har de vores fulde støtte.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har en bemærkning til hr. Helge Sander. Jeg vil godt understrege, at der er ingenting, der kan komme ud af ingenting undtagen lommeuld, så hvis man går ud og henter nogle midler, fremkommer der altså et hul, som skal dækkes ind.

Så må jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at vi har ikke spor imod at vedkende os, at vi har medansvar for dette lovforslag. Det anviser en af de måder, som kan medvirke til at klare finansieringen af den øgede beskæftigelses- og uddannelsesindsats, som landet har så hårdt brug for, og det tror vi også vi er enige med SF om. Det kan i hvert fald ikke være finansministerens fortjeneste; jeg mener, at fortjenesten ligger et helt, helt andet sted. Den ligger hos de partier, som holdt ud og stod fast, også selv om man var nødt til at sige til lønmodtagerne, at her var noget, de skulle medvirke til. Men vi er helt enige i, at de penge skal selvfølgelig ind igen, så der ikke opstår den situation, at vore a-kasser ikke kan fungere. Det må alle jo være interesserede i at de kan.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til den socialdemokratiske ordfører må jeg sige, at hvis jeg har et hul i mit regnskab, kan jeg jo ikke afhjælpe det ved at tage nogle af hr. Ole Vagn Christensens penge. Jeg ved godt, at det er regning på 1. og 2. klasse-niveau, men det er jo også dér, vi befinder os.

Fru Lilli Gyldenkilde kom med et meget morsomt ordspil om staten og de liberale. Jamen, fru Lilli Gyldenkilde, sandheden er jo, at min forudsætning er det virkelige liv, hvor sta-

[Helge Sander]

ten står med en kæmpeudgift til dagpengene, og derfor bør man også se nøgternt på den beskudne del, man får ind i indtægt for at kunne modsvare en del af den store udgift. Alle de andre krumspring køber jeg ikke.

Og så vil jeg sige til gengæld, at jeg vil meget, meget gerne tilbyde en privatisering af området. Lad os rydde op, lad os se på det med nye, friske øjne, så vi kommer helt ud over det problem. Så er vi også helt fri for statens indblanding, og det ser vi gerne fra vores synsvinkel, men det er jo ikke det, vi taler om i dag. Lad os endelig vende tilbage til det en anden dag, hvis det var det, fru Lilli Gyldenkilde lagde op til.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg må sige, at jeg er hamrende uenig med hr. Helge Sander i hr. Helge Sanders ideologiske indslag i denne forhandling. Jeg kan heller ikke se, at hr. Helge Sanders ideologiske indslag har noget som helst med den sag at gøre, der er opført på Tingets dagsorden.

Når det er sagt, kan jeg samtidig ikke tilbageholde den bemærkning, at når hr. Helge Sander pludselig begynder at tale om, hvem der egentlig ejer de midler, der ligger i a-kasserne, formulerer hr. Helge Sander sig på en sådan måde og i en sådan form, at når man sidder og lytter intenst til hr. Helge Sanders ideologiske indslag i forhandlingen, kommer man uvilkårligt ikke alene til at tænke på a-kasse-midlerne, men også på de midler, der ligger i visse landbrugsfonde. Og jeg tager hr. Ikasts ideologiske indslag i denne forhandling som et forvarsel til dansk landbrug om . . .

Formanden:

Det var vist hr. Helge Sander.

Risgaard Knudsen (S):

Hr. Helge Sander – undskyld, sagde jeg ikke det? Det var en fortalelse. Det beklager jeg, jeg kunne aldrig drømme om at fremsætte bemærkninger af den karakter om hr. Ikast. Jeg tror nok, at hr. Ikast tænker i helt andre baner, hr. Ikast er nemlig ikke venstremand. Det er hr. Helge Sander jo, vel endda af fødsel.

I hr. Helge Sanders ideologiske indslag i denne forhandling ligger der jo et forvarsel til

landbruget om, at næste gang vil Venstre og hr. Helge Sander være meget optaget af at få midlerne i landbrugsfondene med ind i forhandlingerne på samme måde, som hr. Helge Sander i øjeblikket er optaget af – ja, for at sige det ret kontant – at udøve attentat mod arbejderne penge i arbejdsløsheds-kasserne. Der ligger altså et forvarsel til landbruget. Jeg skal afholde mig fra at spørge hr. Helge Sander om noget som helst i den sammenhæng; jeg tror, at hr. Helge Sander har udtalt sig på en så kontant måde, at man også har forstået det i landbruget.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu er det tidspunkt vel snart ved at komme, hvor man må til at minde om, at der er indgået forlig om det her. Hvis man kun hørte debatten og ikke var klar over, at der var indgået et finanslovforlig, kunne man måske forledes til at tro, at det ikke var tilfældet.

Derfor vil jeg også sige til den socialdemokratiske ordfører, at jeg kan godt forstå, at den socialdemokratiske ordfører stillede de spørgsmål, der blev stillet, men det havde været klædeligt, hvis talen var endt med en sætning om, at man i øvrigt ville se positivt på forslaget. En udenforstående kunne jo bestemt få den opfattelse, måske også af den efterfølgende debat, at man kunne sætte spørgsmålstegn ved, om lovforslaget var en del af finanslovforliget, og det kan man vel strengt taget ikke.

Men det, der egentlig kaldte mig herop, var hr. Kim Behnkes indlæg. Jeg tror, at de fleste virksomheder i dette land opfører sig lovlydigt, men det er også en kendsgerning, at hvis vi ser på de restancer, der findes, er det faktisk erhvervslivet, der skylder to tredjedele af dem, så der er altså sammenhæng i tingene. Men de fleste virksomheder opfører sig selvfølgelig lovlydigt.

Og det var egentlig den bemærkning, jeg godt ville rette til hr. Kim Behnke. Det er både utåleligt og urimeligt, at et medlem af Folketinget kan gå op på denne talerstol og tale imod lov og orden. Hr. Kim Behnke har i dag endnu en gang afsløret, at al den snak i Fremskridtspartiet om lov og orden er det rene sludder, at Fremskridtspartiet i bund og grund er et anarkistisk parti. For hvad var det, hr. Kim Behnke sagde? Jo, hvis man er utilfreds med

[Duetoft]

loven eller ikke føler, at man kan leve op til den, vil Fremskridtspartiet støtte enhver, som ikke vil leve op til loven. Jeg synes, det er et fantastisk retspolitisk synspunkt, som Fremskridtspartiet her endnu en gang giver udtryk for.

Hvis man er utilfreds med loven, kan man forsøge at lave loven om, men enhver borger i dette land har pligt til at overholde loven, lige så længe den er gældende og ikke er lavet om herinde. Den debat vil jeg gerne have med hr. Kim Behnke, også ude i landet, for jeg tror ikke, hr. Kim Behnkes vælgerskare kan forstå det andet synspunkt. Hr. Kim Behnke er jo ligefrem blevet christianit på sine gamle dage.

(Kort bemærkning).

Per Tærshøj (KF):

Ligesom hr. Duetoft synes jeg også, at der er ved at udvikle sig en ganske interessant diskussion. Jeg vil også påpege, at man har indgået et finanslovforlig, og det kunne da lyde – fra nogens side i hvert fald – som om man var ved at tale sig væk fra det. Det håber jeg bestemt ikke.

Så synes jeg også godt, jeg vil minde lidt om, hvorfor man har lavet en finanslov, som så mange partier har været enige om. Det har man, fordi man gerne vil have gang i hjulene, og jeg synes, det er al ære og respekt værd, at på trods af, at partierne ikke har samme ideologi, kan de godt se, at det er arbejdsløsheden, der er det største problem for øjeblikket. Der skal flere penge i kassen, der skal flere penge til, så samfundet kan køre.

Og da jeg nu tilfældigvis er en repræsentant for de små selvstændige erhvervsdrivende, vil jeg gerne i al beskedenhed gøre opmærksom på, at der står i en af lovforslagets paragraffer, at det også omfatter de selvstændige erhvervsdrivendes arbejdsløshedskasse. Kunne vi så ikke blive fri for denne her diskussion, om selvstændige eller lønmodtagere er bedre mennesker end alle andre? Vi er ens, vi er i samme båd hele bundtet, og derfor synes jeg, det var godt, at nogle partier kunne finde ud af at lave et finanslovforslag sammen. Men diskussionen her tyder altså ikke på det, og jeg synes, det er en lidt uværdig diskussion. Det vil jeg godt sige.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg har ikke hørt nogen bemærkninger fra nogen socialdemokrat, der har antydnet, at vi ikke stemmer for forslaget. Det gør vi i sagens natur.

Men jeg skylder et svar til fru Lilli Gyldenkilde, som godt forstod, at det ikke var lykkedes at komme igennem med samtidighed i forbindelse med betalingen af erhvervslivets forskellige former for skyldige beløb, moms, A-skat m.v. Jeg skylder nok at sige, at det har vi faktisk ikke gjort forsøg på i disse forhandlinger, fru Lilli Gyldenkilde.

Sidste år lykkedes det os at få en samtidighedsordning for selskabsskatten. Men danske virksomheders kreditsituation er sådan, at hvis vi tvangsmæssigt strammede voldsomt op, ville jeg i hvert fald være frygtelig nervøs for, at det kunne koste mange tusinde arbejdspladser. Pengesektoren er meget bange for at låne ud til noget, der indebærer nogen form for risiko, og de beløb, vi taler om, er indregnet i erhvervslivets løbende likviditet, så set i lyset af det, der har været vores hovedmålsætning i hele finanslovsforløbet – nemlig at få skaffet flest mulige nye arbejdspladser og sikre de flest mulige af de eksisterende arbejdspladser – ville jeg være meget nervøs for det i den aktuelle situation.

Det ændrer ikke ved, at vores langsigtede målsætning er at få kredittiden ned, og derfor har vi koncentreret os om at indføre skrappe midler mod dem, der ikke betaler deres restancer. Selv det skrappeste middel, at fratage erhvervsdrivende retten til at være erhvervsdrivende, indgår i forslaget, og derfor er det som sagt den måde, vi håndterer tingene på, uden at vi mister arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil gerne have lov til at sige til hr. Duetoft, at han ved jo, at Socialdemokratiet aldrig render fra indgåede aftaler, og det gør vi selvfølgelig heller ikke i denne situation. Jeg synes også, at det er fremgået af debatten.

Men mine spørgsmål – og jeg er glad for, at hr. Duetoft havde forstået dem – gik jo netop på at finde ud af, hvad konsekvenserne bliver for den enkelte lønmodtager. Hr. Helge Sander brugte mig som eksempel og sagde, at det ville ikke ramme min lomme.

[Ole Vagn Christensen]

Hr. Helge Sander, nu er jeg medlem af en a-kasse, og jeg har også læst lovforslaget, og konsekvensen af det bliver et administrativt merarbejde for arbejdsløshedskasserne. Ergo er der altså ikke tale om, at der sker nogen besparelse ved denne omlægning, tværtimod medfører det yderligere udgifter.

Og så må jeg jo nok bede arbejdsministeren om et svar: Det kan vel ikke være rigtigt – sådan har vi i hvert fald ikke opfattet det – at det, der kommer til at mangle, for at a-kasserne kan drives økonomisk forsvarligt, skal man hente på lånemarkedet og dermed begynde at forgælde sig? Det kan vel ikke være den melodi, der skal spilles, men jeg er meget interesseret i at høre, hvad arbejdsministeren har at sige til det.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg kan forstå, at det var lidt uheldigt, da jeg forsøgte at tegne et helt andet billede med hensyn til at låne penge, at jeg valgte et a-kassemedlem som eksempel. Men det skal jeg ikke vende tilbage til.

Jeg går blot herop for at fastslå, at jeg er hamrende uenig med hr. Risgaard Knudsens bemærkning om ejerskab og sammenhængen mellem a-kasser og landbrugets fonde. Og jeg vil gerne have lov at sige i al beskedenhed, at når debatten har fået denne ideologiske karakter, skyldes det rent faktisk ikke noget, der hidrører fra mit indlæg.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Duetoft benytter enhver lejlighed til at tale statens sag, og det skal hr. Duetoft være velkommen til, både personligt og ideologisk. Men på samme måde forbeholder jeg mig også ret til at tale den modsatte sag, nemlig borgerens sag, virksomhedernes sag, den private sektors sag.

Hr. Duetoft er så begejstret for staten og siger, at når loven er vedtaget, skal man bare overholde den. Det er jeg ikke enig med hr. Duetoft i. Hvis dette Folketing i dag eller i morgen måtte vedtage, at indkomstskatten skal være 130 pct., så ville jeg ikke opfordre en eneste borger til at overholde loven.

Der er altså en moralsk grænse for, hvad dette Folketing kan vedtage, præcis som da vi for nogle år siden behandlede radio- og fjernsynslovgivningen. Dengang kunne jeg forstå, at hr. Duetoft enig med os i, at det var forkert, at folk ikke engang måtte nedtage radiosignaler med paraboler. Da var det civil ulydighed – med Fremskridtspartiet i spidsen – der førte til, at loven blev ændret, og sådan kan der opstå andre situationer.

Når Folketinget vedtager en ny CO₂-afgift, når Folketinget vedtager en blankbåndsaftag og andre nye, absurde skatter og afgifter, som er moralsk forkastelige, ja, så sker der jo ikke oprør. Hr. Duetoft siger: Jamen så kan de jo bare stemme på nogle andre. Javist, folk stemmer, men de stemmer med fødderne, og virksomhederne stemmer med fødderne ved at forlade dette land. 32.000 mennesker emigrerede fra dette land sidste år, og måske gør endnu flere det i år. Virksomheder går tabt, når man som hr. Stavd forpester erhvervs klimaet med udtalelser, der siger, at hvis de ikke betaler til tiden, så kommer vi med søm og brædder og lukker butikkerne, og så går vi ellers med støvletramp videre til den næste butik, som staten så kan lukke.

Den slags vender vi os imod, for det er ikke rimeligt, bare fordi et tilfældigt flertal i Folketinget bliver enige om at opkræve en ny skat eller en ny afgift, at folk skal ødelægge deres virksomhed på den baggrund.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal i forlængelse af hr. Helge Sanders ord om, at det ikke var på baggrund af hans indlæg, at der var startet en ideologisk diskussion, sige, at det var på baggrund af mit indlæg, at den debat udspillede sig, og det synes jeg er godt. For hvis ikke vi skal diskutere ideologi i Folketinget, hvor i alverden skulle vi så gøre det? Vi er altså valgt på vores holdninger.

Derfor vil jeg også på baggrund af hr. Stavads sidste indlæg sige: Hr. Stavad siger som punkt 1: Vi vil ikke pålægge samtidighed over for erhvervs livet, fordi vi er bange for, at det vil koste arbejdspladser. Som punkt 2 siger han: Men vi vil gerne tage hårdt fat på restancerne, uanset om det lukker arbejdspladser eller ej. Så synes jeg ærligt talt, at det havde været meget mere klædeligt, og jeg tror, at man ville ha-

[LIII Gydenklide]

ve vundet meget mere respekt, hvis man bare havde sagt det, som det er: Vi har indgået et forlig. Dette her er noget af det, vi har måttet give for det.

Den situation kan vi alle sammen komme i. Det var meget bedre at sige det ligeud, som det er, i stedet for at vi får dette fnidder. Det ville jeg foretrække, og jeg ville aldrig selv skjule det, hvis jeg havde indgået et forlig; men vi andre, der ikke har været med i forliget, har jo ret til at mene, at man måske kunne have forventet, at det var en sag, der var taget kraftigere op af Socialdemokratiet under forhandlingerne.

Det siger jo noget om, hvor uklogt det er, at SF ikke er med ved forhandlingsbordet, for finansministeren har fundet ud af, hvem det er, der tager de sager op, som det er helt nødvendigt at man tager op, når man skal indgå et forlig for at få fordelt byrderne rimeligt og retfærdigt mellem lønmodtagerne og erhvervslivet.

Poul Nødgaard (FP):

Fremskridtspartiet har ikke været med i finanslovaftalen af den ganske enkle grund, at finansministeren frabad sig vores deltagelse, uagtet at vi ved en række forhandlinger, hvor jeg selv deltog, udviste meget samfundssind ved at give tilsagn om at være med til at rette op på samfundøkonomien, som vi betragter som værende helt ude i det uansvarlige. Dette kan vi vende tilbage til i næste uge under finanslovbehandlingen.

I dag drejer sagen sig imidlertid om et af de mange lovforslag, der er en følge af finanslovforliget. Det er næppe det forslag, der redder Danmark, men der er dog interessante ting i forslaget, som naturligvis skal kommenteres her. Det er vigtigt for Fremskridtspartiet at få fremført disse ting, som de 6 partier med regeringen i spidsen næppe har tænkt særlig meget over, fordi aftalerne ganske enkelt er indgået på et alt for løst grundlag.

At a-kassernes medlemsbidrag fremover be- regnes efter et nyt system, giver mig ikke anledning til de store bemærkninger. Det, der er faldet mig for brystet, er, at a-kasserne fremover skal afregne medlemsbidraget til staten hver måned mod hidtil hvert kvartal. Staten får en renteindtægt på 50 mio. kr. og en likviditetsgevinst på 600 mio. kr. Det, som rent prak-

tisk vil komme til at ske, er, at a-kasserne vil få en tilsvarende renteudgift eller en tilsvarende mindre renteindtægt, alt efter hvordan den enkelte a-kasses økonomi er skruet sammen.

Fremskridtspartiet kan forestille sig, at a-kasserne vil stille krav nu eller senere om kompensation for det lidte tab ved at skulle betale månedsvis. Der skal ikke megen fantasi til at kunne regne ud, at lønmodtagerne meget snart vil se en forhøjelse af deres a-kassekontingenter. Man må sige, at den måde, som staten foretager dette på, er smart, men dog ikke mere smart, end at vi i Fremskridtspartiet kan se, at forligspartierne er ved at gøre vold på lønmodtagerne. Utroligt, at Socialdemokraterne kan være med til noget sådant; men det kan de vel, fordi de lader hånt om de interesser, som deres vælgere regner med at de varetager.

A-kassernes administration vil også blive belastet rent administrativt af denne ordning, det er der ingen tvivl om. Jeg forestiller mig, at næste skridt på vejen bliver, at det hårdt plagede erhvervsliv skal til at afregne moms hver måned på samme måde, som a-kasserne nu skal. Fremskridtspartiet vil i det forestående udvalgsarbejde selvfølgelig konstruktivt være med til at drøfte dette lovforslag og se, om vi på forskellig vis kan få det forbedret.

Det er muligt, at de seks partier får sig en god jul – det er jeg såmænd ikke i tvivl om, for de får deres gode gager hver den første – og lønmodtagernes jul bliver næppe heller spole- ret, fordi de først senere opdager, hvilke konsekvenser denne lov får: ganske enkelt skatteforhøjelser. Jeg ønsker dem, der har indgået dette forlig, velbekomme. Jeg må sige, at det er fantastisk at høre den uenighed, der er. Man må tro, at de, der fører finanslovforhandlinger, overhovedet ikke taler med deres respektive ordførere. Jeg får i hvert fald det indtryk, at det er, ligesom de ikke aner noget som helst om, hvad der er indgået finanslovforlig om.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, hr. Poul Nødgaard er meget højt oppe, når han bruger vendinger som at »gøre vold på lønmodtagerne«. Jeg synes, at hr. Poul Nødgaard skal prøve at sætte disse meget stærke ord i forhold til, hvad det rent faktisk drejer sig om. Det drejer sig formentlig om, at lønmodtagere vil komme til at betale netto et par

[Jytte Andersen]

kroner om måneden i højere medlemsbidrag. Jeg sagde et par kroner netto om måneden! Socialdemokratiet har valgt ikke at tage en klassekamp på det.

Vi har faktisk valgt at indgå en aftale, som vi synes er god, det synes hele den socialdemokratiske folketingsgruppe. Den er god, fordi der er et væsentligt løft på uddannelsesområdet, ikke mindst til de a-kasse-medlemmer, som har brug for noget mere uddannelse. Den er god, fordi den skaber flere arbejdspladser både i de større og i de mellemstore virksomheder. Vi mener, at der i sådan en aftale naturligvis også må gives noget; men det, der gives i denne sammenhæng, kan man, uanset hvor højt man skruer sig op, mildest talt ikke definere som at gøre vold på lønmodtagerne.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu synes jeg, at hr. Poul Nødgaard skal komme ned på jorden igen og begynde at beskæftige sig med virkelighedens verden.

Det er jo helt klart, at skal man have gang i dette land – og det har vi et ønske om i Socialdemokratiet – så skal der nogle midler til, og der skal også nogle instrumenter til. Der er mange, der har nævnt, at lønmodtagerne ikke vil være med til at vise solidaritet over for de løsnings, der skal til. Jeg mener, dette er et eksempel på, at man kan få skabt denne solidaritet, så der også kan ske nogle aktivitetsudvidelser.

Når det er sagt, så må jeg helt klart sige, at det, som hr. Poul Nødgaard prøver at drage frem om, at der ikke skulle være sammenhæng mellem de socialdemokratiske finanslovforhandlere og de øvrige medlemmer af Socialdemokratiet, er en misforståelse.

Når jeg stillede mine spørgsmål, så var det for at hjælpe både hr. Poul Nødgaard og det øvrige Folketing og verden uden om os til at forstå, hvor mange penge det i virkeligheden drejer sig om at lønmodtagerne igennem disse omlægnings skulle vise solidaritet omkring. Som fru Jytte Andersen har sagt, så har vi fået nogle beregninger, men jeg har bedt om at få dem bekræftet fra Folketingets talerstol, og jeg håber, at det sker, når ministeren får ordet, så vi kan få de reelle tal på bordet.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil godt lige sige til fru Jytte Andersen, at jeg bestemt ikke er højere oppe, end godt er. Fru Jytte Andersen bekræftede jo netop, at a-kasse-medlemmerne kommer til at betale dette her gilde. Nu bliver der sagt to kroner, men det ved man overhovedet ikke noget om. Hvorfor skriver man det så ikke i lovforslaget? Men det vil altså sige, at det er kendt, at det bliver de lønmodtagere, der er medlemmer af a-kasserne, der kommer til at betale gildet.

Så siger fru Jytte Andersen, at det er en samlet aftale. Jeg havde også gerne set, at de fem forslag, vi skal behandle, var blevet behandlet under ét, i stedet for at vi drøfter dem et ad gangen.

Med hensyn til virkelighedens verden vil jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen, at jeg befinder mig i virkelighedens verden, men det er måske lige præcis det, som Socialdemokraterne ikke gør. Jeg bliver angrebet af hr. Ole Vagn Christensen for mine udtalelser, men jeg har udtalt præcis og aldeles den samme kritik, som hr. Ole Vagn Christensen fremkom med på Socialdemokratiets vegne. Det er, som om hr. Ole Vagn Christensen i sit sidste indlæg har dæmpet sig ganske betydeligt; han er nok blevet knebet lidt i armen af finanslovforhandlerne, går jeg ud fra, for nu er det ligesom meget mere moderate toner: Vi skal se sagen i en helhed og alle de dér fraseudtryk, som er meget typiske for socialdemokratiske ordførere her på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Problemet ved dette her lovforslag er, at der for det første er sket det, at man har fokuseret på det provenu, som man agter at kradse ind. Man har under finanslovforhandlingerne sagt: Vi skal bruge nogle penge, hvor kan vi få fat i dem? Og så har man kigget sig rundt og sagt: Orv for søren, vi tager søreme lige ...

Formanden:

Nu går det for vidt!

Kim Behnke (FP):

... vi tager og forkorter kredittiden for disse a-kasser, og dermed er det muligt at opnå det pågældende provenu.

[Kim Behnke]

Men i stedet for at lave lovforslaget sådan – som fru Jytte Andersen gør opmærksom på, er det 2 kr. pr. a-kasse-medlem – hvorfor tager man så ikke fat dér, hvor problemet er i a-kasserne? Problemet er, at man har nogle svulmende administrationsomkostninger, man har nogle uforskammede pengeoverførsler til tant og fjas og mere eller mindre halv- og heldubiose projekter, som fagforeningerne, der har a-kasserne, står for.

Det var dér, man skulle tage fat. Det er jo dér, urimelighederne foregår. Jeg har selv i mere end et år forsøgt at få belyst en sag omkring et enkelt fagforbund, som har udnyttet denne likviditetsmulighed til at lave alle mulige krumspring. Dér skulle man tage fat frem for mere eller mindre at sige: Vi er godt klar over, at det bare er medlemmerne, der kommer til at betale.

Der sidder rundt omkring i a-kasserne nogle mennesker, som lever fedt af at administrere disse her ting, og man kunne passende tage at skære lidt af fedtet bort hos dem, og så kunne man passende sørge for, at de vandtætte skotter, der rettelig burde være mellem a-kasser og fagforeninger, blev opretholdt til fulde, frem for at acceptere, at der foregår disse pengestrømme. Dér burde arbejdsministeren have taget fat frem for nu mere eller mindre at erkende, at det bare går videre. Så bliver der jo, som hr. Poul Nødgaard sagde, tale om en egentlig skatteforhøjelse.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal ikke gå ind i en konkurrence med hr. Poul Nødgaard om, hvem der kan flest fraser; men jeg vil gerne stillfærdigt sige, at det, jeg gjorde, var, at jeg stillede to eller tre spørgsmål om, hvad der var konsekvenserne. Jeg mener, det er meget væsentligt, og jeg kunne også forstå på det, hr. Poul Nødgaard sagde, at det er meget væsentligt at få gjort op, hvor meget der skal betales for den ekstra indsats, som der skal gøres på de forskellige områder, og hvem det er, der skal betale.

Jeg må sige til hr. Kim Behnke, at jeg har også læst nogle af de dér røverhistorier, men jeg synes, at hr. Kim Behnke skulle sætte sig ned og se på, hvad det er for et regelsæt, der er gældende, når man snakker om normal administration af a-kasser og ikke de uheldige eks-

empler, som vi har oplevet. Jeg skal nok lade være med at nævne navne her fra talerstolen, men jeg tror, jeg roligt kan sige, at man overhovedet ikke i de ærlige a-kasser kan finde anledning til kritik; de ved godt, hvilket stort ansvar de har påtaget sig, og de ved godt, hvilke store konsekvenser de kan blive udsat for. Jeg synes, at man skal passe på med at generalisere, fordi man har oplevet visse situationer.

Jeg har selv påpeget, at jeg finder det aldeles urimeligt, at Kristelig A-kasse, som jeg ved har mange bygningshåndværkere som medlemmer, har et så lille antal g-dage i forhold til, hvad håndværkerstanden i al almindelighed har, når man netop ved, at det er dér, de har deres store medlemstal. Hvad det angår, tror jeg, vi er på linie, men det gælder om, at vi prøver på ikke at beskyldte uskyldige for, at der altså foregår noget urimeligt.

Formanden:

En kort bemærkning – og det er indtil 2 minutter – til fru Jytte Andersen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, hr. Kim Behnkes påstande vidner om en total uvidenhed om, hvor nidkært Arbejdsministeriets tilsyn med a-kasserne faktisk foregår. Som hr. Ole Vagn Christensen ganske rigtigt sagde, så foregår der ikke noget, der ikke tåler dagens lys – bortset tilsyneladende fra ét gult fagforbund, nemlig Firmafunktionærerne. Det er jo i øvrigt et af de forbund, som Fremskridtspartiet fremhæver positivt, men det er faktisk et af de forbund, der i nyere tid har været sat spørgsmålstegn ved, når der har været tilsyn. Det spørgsmål, som hr. Kim Behnke stillede om, hvordan man har fået fat i de sager, som har været i pressen for nylig, kunne med større ret stilles til Arbejdsministeriet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet sætter ikke farver på de forskellige fagforbund. Vi konstaterer blot, at Fremskridtspartiet ikke er i lommen på noget fagforbund eller nogen a-kasse og heller ikke omvendt; men vi ved jo – det er vi så tit blevet belært om fra Folketingets talerstol – at der er

[Kim Behnke]

endog meget tætte kontakter mellem Socialdemokratiet og visse fagforeninger og a-kasser. God fornøjelse med det, men man skal ikke komme med påstande om, at der skulle være særlige relationer mellem Fremskridtspartiet og nogen a-kasser eller nogen fagforbund. Det er der ikke, og det ønsker vi ikke der skal være, for vi ønsker frihed til at kunne pege på urimelighederne, hvor de opstår. Den frihed må vi jo gang på gang konstatere at man ikke har i Socialdemokratiet, hvor man vender det blinde øje til, når tingene foregår inden for egne rækker.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Vi vedstår meget gerne et venskab og et kammeratskab med arbejdsløsheds-kasser, der knytter sig til demokratiske, gedigne fagforeninger. Det lægger vi slet ikke skjul på, og det ønsker vi heller ikke at lægge skjul på. Men netop fordi vi har et nært tilknytningsforhold til arbejdsløsheds-kasserne, ved vi faktisk også noget om, hvordan tilsynet foregår, hvor nidkært det er – og det skal det også være, vil jeg godt sige. Jeg synes, det er helt rigtigt, at der er et tilsyn med kasser, som administrerer så store offentlige pengestrømme. Vi ser gerne fortsat et effektivt tilsyn; men vi tillader os at sætte fingeren dér, hvor det tilsyneladende gør ondt på hr. Kim Behnke, nemlig det gule fagforbund Sammenslutningen af Firma-Funktionærer, som det eneste, der i nyere tid har overtrådt regelsættet, og som har anlagt en uheldig attitude, som hr. Kim Behnke sagde i sit første indlæg.

Formanden:

Vi skal til at standse denne række af korte bemærkninger, som bevæger sig noget væk fra hovedemnet i dette dagsordenspunkt. Hr. Kim Behnke får ordet for en kort bemærkning; jeg regner med, at det bliver den sidste, og beder om, at den indrettes derefter.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Jytte Andersen skal være velkommen til at erklære sin kærlighed til visse fagforbund og a-kasser, men det hjælper ikke noget, at fru Jytte Andersen bliver ved med at påstå, at der

skulle være særlige relationer mellem Fremskridtspartiet og nogle a-kasser og fagforbund; det er der ikke.

Med hensyn til den pågældende a-kasse og det pågældende fagforbund, som fru Jytte Andersen har nævnt, er der fra Fremskridtspartiets medlemmers side stillet op imod 100 spørgsmål i den pågældende sag, og de vidner om, at der er alt andet end kærlighed mellem dette fagforbund og dets a-kasse og så Fremskridtspartiet. Vi bryder os bestemt ikke om de ting, der foregår dér.

Duetoft (CD):

Som deltager i finanslovforliget kan vi naturligvis støtte dette lovforslag og vil se positivt på det i udvalgsbehandlingen.

Jeg vil godt sige til fru Jytte Andersen og hr. Ole Vagn Christensen, at nu må de ærede medlemmer vise lidt overbærenhed, for konvertiter er jo altid fanatiske. Når vi i dag har kunnet høre hr. Poul Nødgaard gøre sig til lønmodtagernes ven nummer ét, er det noget af en omvendelse, og så må man bære over med, at han kaster sig over den første den bedste vilde sag og gør den til en stor sag for at vise sin nye fanatisme. Derfor vil jeg nok sige, at man må bære over med Fremskridtspartiet i denne diskussion, det er en ny rolle for dem at være lønmodtagernes forsvarere i den grad, som det er sket i dag.

Dernæst vil jeg også godt sige til hr. Kim Behnke i tilknytning til vores tidligere diskussion, hvor jeg – for at glæde formanden – ikke ville bruge en kort bemærkning på at svare, at jeg i hele mit politiske liv har arbejdet for lov og orden, og jeg har altid taget afstand fra civil ulydighed. Efter min opfattelse er det sådan, at love, der er vedtaget af Folketinget, hvad enten jeg kan lide dem eller ej – og der er bestemt love, der er vedtaget af Folketinget, som jeg ikke bryder mig om – skal holdes.

Det er efter min opfattelse nærmest i strid med et folketingsmedlems pligt, at et folketingsmedlem går på denne talerstol og siger, at medlemmet vil bakke de mennesker op, som overtræder de danske love. Jeg synes, det er helt uantageligt, at et folketingsmedlem gør det.

Men hr. Kim Behnke må jo i al fald nu have sparet én ting, ikke penge, men tid, for en logisk konsekvens af det, hr. Kim Behnke har

[Duetoft]

sagt i dag, er, at hr. Kim Behnke trækker den forespørgsel tilbage, som hr. Kim Behnke har rejst – eller måske er det hr. Tom Behnke, der har rejst den, men hr. Kim Behnke er jo medlem af det samme parti. Der er ikke nogen grund til at have den forespørgselsdebat den 21. januar 1993 om Christiania, for folk på Christiania har jo bare været uenige i de danske love, de har heller ikke syntes, at de kunne leve op til dem, og så har de gjort noget andet end det, lovgivningsmagten gerne ville have. Det er jo i overensstemmelse med det anarkistiske samfund, som hr. Kim Behnke ønsker. Derfor går jeg ud fra, at forespørgslen herefter bliver trukket tilbage, for den er jo fuldstændig ligegyldig efter det, hr. Kim Behnke har sagt.

Fremskridtspartiet var engang et lov og orden-parti, men det forekommer mig, at partiet har bevæget sig meget, meget langt væk fra den holdning; det skal jeg ikke glemme at fortælle rundt om, hvor jeg kommer i denne verden.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg skal være den sidste til at vejlede hr. Duetoft i, hvad der indgår i hr. Duetofts manuskripter og taler rundt omkring i landet, men blot meddele hr. Duetoft, at forespørgselsdebatten vedrørende Christiania er rejst af min partifælle hr. Tom Behnke og selvfølgelig stadig væk er ved magt.

Det, som hr. Duetoft har så svært ved at forstå, er, at der er forskel på, hvad et flertal i et parlament lovgiver om, og så hvad der er moralsk acceptabelt. Der er en forskel for undertegnede, en forskel, som jeg vil hævde, uanset hvilke konsekvenser det måtte få. Det væsentligste grundlag for min moralkodeks er den personlige ejendomsret, og det er den, der bliver krænket på det groveste på Christiania.

Og den bliver også krænket, når Folketinget pålægger befolkningen nye skatter og afgifter. Når befolkningen ikke ser sig i stand til at betale – virksomhederne er ved at gå ned, og man kan ikke betale – er reaktionen fra Folketingets side, at man siger: Så lukker vi virksomheden. Det er så grov en krænkelse af den personlige ejendomsret, at jeg ikke kan acceptere det.

Hvis Folketinget i dag eller i morgen måtte vedtage, at nu skal indkomstkatten være 130 pct., så ville jeg, som jeg sagde, gå i spidsen for dem, der ville anbefale folk at boykotte den

lovgivning, fordi det er moralsk forkasteligt, at man i den grad forgriber sig på den personlige ejendomsret. Hvis det ikke er acceptabelt for hr. Duetoft at høre den slags synspunkter, kan jeg kun sige: Nå ja, men et parlament er nu engang et sted, hvor synspunkter krydses.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre er jo også med i finanslovforliget, og dermed støtter vi også dette lovforslag.

Jeg synes i øvrigt, at det er en interessant debat, der har udviklet sig – sagt lidt ironisk. Jeg er meget enig i det, hr. Duetoft sagde om Fremskridtspartiet, bortset fra at jeg mener, hr. Duetoft sagde, at Fremskridtspartiet engang havde været et lov og orden-parti; det har jeg dog aldrig anset Fremskridtspartiet for at være.

Jeg er meget enig i det, hr. Duetoft siger om, at hvis man her fra Folketingets talerstol direkte griber til selvtægt – og det er jo det, det handler om: at opfordre til selvtægt – så kan vi glemme alt om at få et fælles samfund til at fungere. Det er jo nok også dybest set det, Fremskridtspartiet i virkeligheden ønsker. Derfor er der grund til at være meget opmærksom på netop den sagsbehandling, som har fundet sted her, og som jo har bevæget sig temmelig vidt omkring. Jeg synes også godt, at det kunne give anledning til lidt mere diskussion, men det skal jeg undlade.

Jeg skal dog gøre en lille principiel bemærkning om, hvordan mennesker rundt om i det danske samfund overhovedet skal kunne forstå politikere. Som det ser ud nu, bliver Fremskridtspartiet de stærkeste fortalere for lønmodtagerne, og Socialdemokratiet bliver pludselig deres argeste modstandere. Jeg skal undlade at kommentere, hvad regeringen har været fremme med i weekenden; det synes jeg sådan set er meget fornuftigt. Jeg tænker på fremrykning af offentlige investeringer, som åbenbart nu pludselig er en meget, meget stærk borgerlig politik, nærmest lokomotivet for den store samfundsforandring. Jeg kan sådan set tilslutte mig det, men jeg kan godt forstå, hvis der er enkelte partier, der synes, at der måske er nogle, der har hugget nogle ideer fra nogle andre; men det kan man vel ikke blive straffet for. Men jeg kan i hvert fald godt forstå, at befolkningen overhovedet ikke begriber

[Lone Dybkjær]

et klap af, hvad der foregår i Folketinget, det må jeg sige.

Denne debat må i hvert fald, synes jeg, give lidt stof til eftertanke om, hvordan vi håndterer politiske spørgsmål – vi, der faktisk mener, at der er behov for en eller anden form for fælles samfund, hvor man ikke uden videre griber til selv-tægt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes godt, jeg vil sige til fru Lone Dybkjær, inden hun svinger sig for højt op, at selvfølgelig går vi ind for lov og orden, men man må samtidig erkende, at dette Folketing i en lang, lang række situationer har begået overgreb på befolkningen.

Jeg skal bare nævne et helt aktuelt eksempel: Fru Lone Dybkjær og de fem partier, der har indgået finanslovaftale, gennemførte sidste år et overgreb på de ældre mennesker i Danmark, så de skulle betale for hjemmehjælpen. Fremskridtspartiet har tordnet imod dette forslag, fordi det var et overgreb på de ældre, og hvad er der nu sket, som vi kan se i finanslovaftalen? Senere på dagen i dag behandler Folketinget et forslag, der nu afskaffer betalingen. Det er fuldstændig absurd, og det er med til at skabe en politikerlede uden lige. Bl.a. Det Radikale Venstre er med til i nattens mulm og mørke at lave nogle lovforslag, der er fuldstændig ude af trit med virkelighedens verden.

Og må jeg også have lov at sige en anden ting? Jeg forstår på både hr. Duetoft og nu også fru Lone Dybkjær, at man føler sig lidt jaloux over, at vi udtaler os positivt over for lønmodtagerne. Det er ikke første gang, vi har gjort det, og det bliver heller ikke den sidste. Når der gøres disse hårde angreb fra politikerne side, som mange af de lovforslag, der er til behandling her i dag, er udtryk for, så er vi på banen, og jeg skal garantere for, I skal høre mere ved de senere lovforslag om disse vanvittige overgreb på lønmodtagerne.

Formanden:

Man taler ikke direkte til Folketinget som helhed eller til de enkelte medlemmer.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Dette er måske et meget godt udtryk for, hvad der sker, når der bliver indkaldt til møder i Folketinget om mandagen.

Jeg synes, at den måde, Fremskridtspartiet kører frem på i denne sag, er helt utrolig. For det første alt det dér med nattens mulm og mørke; det er jo noget pjat at tale om alvorligt folketingsarbejde på den facon, og det skyldes jo kun, at Fremskridtspartiet endnu en gang har meldt sig ud af det almindelige parlamentariske arbejde vedrørende finansloven.

Det andet, der er at sige, er, at det er den form for argumentation, den måde at sætte debatten på, der gør, at folk bliver lede ved dansk politik, og ikke de forslag, der vedtages. Det er altså helt utroligt, at Fremskridtspartiet omtaler dette her lovforslag – som altså handler om nogle betalinger til a-kasser, som nu følger dagens situation i stedet for gårsdagens situation for at tage det en lille smule kortfattet – som det helt store angreb på lønmodtagerne.

Der var unægtelig mange andre forslag – hvis de var blevet videreført og kommet igennem – som man havde kunnet betegne som de store angreb. Men dette forslag, som går ud på en fremrykning af nogle betalinger, så de bliver i overensstemmelse med dagens situation, kan dog ikke fortjene, at man siger, at det er et overgreb mod lønmodtagerne.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Blot for at korrigere fru Lone Dybkjærs erindringer: Fremskridtspartiet meldte sig ikke ud af finanslovforhandlingerne og det parlamentariske arbejde, som fru Lone Dybkjær udtrykte det. Fremskridtspartiet blev kaldt til møde hos finansministeren. Finansministeren meddelte Fremskridtspartiet – under en ganske kort proces – at nu lå det ikke længere sådan i kortene, at man ønskede at forhandle finansloven med Fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet blev altså bedt om at forlade forhandlingerne. Fremskridtspartiet har hverken haft eller udtrykt ønske om at forlade finanslovforhandlingerne for 1993. Hermed skulle fru Lone Dybkjærs erindringer være bragt op to date.

Med hensyn til nutiden og det forslag, vi behandler i øjeblikket, er det også tydeligt, at fru Lone Dybkjærs indsigt i det er yderst begrænset. Det, det handler om, er, at man så småt har

[Kim Behnke]

erkendt, at det dér med at gå ud og fortælle folk, at nu skal man betale højere skat, nu skal man betale højere afgifter, den går ikke rigtig længere. Så er det – med hr. Poul Nødgaards ord – vældig smart, for så finder man andre måder at komme penge i kassen på. For, som det blev udtrykt af Socialdemokratiets mange ordførere i denne sag, man ønsker at bruge nogle flere penge. Dem skulle man finde et eller andet sted, og så finder man på denne smarte måde med at lave en omlægning af betalingerne, som lyder så pænt og så rart. Men når man under samme debat fortæller, at det, man i øvrigt har tænkt sig at gøre, er at lade a-kasserne opkræve et højere kontingent, så kommer det til at virke som en skatteforhøjelse, og så bliver det en ubehagelig kendsgerning for den befolkning, der skal leve med det.

Jeg forstår godt, at fru Lone Dybkjær slet ikke kan se den sammenhæng i tingene; men ude hos borgerne er der kun ét rum i tegnebogen, og borgerne er ret uinteresserede i, om pengene bliver taget op af den ene eller den anden hånd. Det, man kan konstatere, er, at der bliver færre og færre penge i pungen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Her er der altså tale om en fremrykning i forbindelse med et a-kasse-bidrag. Og så vidt jeg ved – og det tror jeg hr. Kim Behnke er enig med mig i – er det frivilligt, om man vil være medlem af en a-kasse eller ej. Det vil sige, at man stort set betaler et gebyr, og det er mere i overensstemmelse med virkelighedens verden; vi reducerer faktisk statens udgifter på dette felt. Det synes jeg overhovedet ikke hr. Kim Behnke har haft fremme i sin argumentation.

Glønborg (KRF):

Efter at vi har været langt omkring, må det måske være en naturlig opgave for den sidste ordfører i rækken at minde om, hvad sagen egentlig drejer sig om. Det er ganske enkelt det, at medlemmer af en a-kasse skal betale nogle penge, som dels skal gå til a-kassen og dels til staten. Af nemhedsgrunde lader man medlemmet indbetale alle pengene til a-kassen. A-kassens opgave er at lade nogle af dem gå videre til staten. Med den hjælp, man nu om dage har fået af edb og andre tekniske hjælpemidler, er det nu blevet nemt at foretage den

videre ekspedition af pengene lidt hurtigere, end man har været vant til.

Det er også blevet muligt at fastsætte beløbsstørrelsen, så den svarer mere til nutiden end til fortiden, og derfor har man i al stilfærdighed blandt forligspartierne vedtaget, at der ingen grund er til at give a-kasserne denne ekstra rente- og likviditetsfordel. Man må undskylde, jeg kan ikke hidse mig op over, at man har gjort det; jeg synes, det er meget rimeligt. Og staten agter ikke at bruge pengene til et eller andet fælt og lyssky formål, men til den særdeles nyttige opgave at lave noget for de ledige.

Kristeligt Folkeparti vil gerne anbefale forslaget i al sin enkelthed, og så kunne det måske have været mere rimeligt at tage den store ideologiske debat på et andet tidspunkt, men den har da været meget interessant.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg er hr. Glønborg dybt taknemlig for at have bragt debatten tilbage på sporet og for at holde sig til det, sagen rent faktisk handler om. Jeg skal forsøge på tilsvarende vis at afdramatisere diskussionen.

Jeg siger tak til de ordførere, der har støttet lovforslaget, og hvis jeg har ret i, at hr. Ole Vagn Christensens tale var en anbefaling af forslaget, kan jeg konstatere, at der er et flertal, og det er jeg naturligvis godt tilfreds med. Det ville også være pinligt, hvis det ikke var tilfældet.

Hr. Ole Vagn Christensen borede lidt i spørgsmålet: Hvilke konsekvenser får dette for den enkelte lønmodtager? Hr. Ole Vagn Christensen må formentlig mene det enkelte medlem af arbejdsløsheds-kassen. Regnestykket mellem a-kasserne og staten mener jeg vi har gjort rede for. Hvis der er behov for en yderligere uddybning, er vi naturligvis parat til at præstere dette. Derimod er det vanskeligt at give en præcis beskrivelse af, hvad konsekvensen vil være for det enkelte medlem af en arbejdsløsheds-kasse. Dertil er forskellene mellem arbejdsløsheds-kasserne for store.

Fru Jytte Andersen havde jo selv et svar på hr. Ole Vagn Christensens spørgsmål, idet fru Jytte Andersen var af den opfattelse, at det drejede sig om ca. 2 kr. netto pr. medlem pr. måned. Her er der altså lagt op til, at det kan få den konsekvens, at a-kasse-kontingentet bliver forhøjet. Men jeg vil ikke bestride, at der kan

[Arbejdsministeren]

være a-kasser, der er i en sådan situation, at de ikke behøver at forhøje kontingentet. Man kunne – og jeg tror, det var hr. Kim Behnke, der var inde på det – måske se på nogle af kassens udgifter til administration, som eventuelt kunne beskæres, så dette ikke får negative konsekvenser for de enkelte medlemmer af arbejdsløsheds-kassen.

Med andre ord: Forskellene er simpelt hen for store imellem a-kasserne til, at man kan svare entydigt på spørgsmålet.

Fru Lilli Gyldenkilde var også inde på spørgsmålet om lønmodtagerne, og hvilke konsekvenser det fik for lønmodtagerne, og havde så i øvrigt det synspunkt, at vi altid var efter lønmodtagerne og holdt hånden over de erhvervsdrivende. Her skal jeg blot henvise til hr. Stavads indlæg, som på udmærket vis redegjorde for de anstrengelser, der er i værk over for de selvstændiges mellemregninger med statskassen.

Men jeg vil navnlig takke den konservative ordfører, hr. Per Tærsebøl, for gå op og så klart sige: Det er helt forkert at opstille dette som et modsætningsforhold mellem lønmodtagere og andre i samfundet. Det drejer sig om medlemmerne af arbejdsløsheds-kasserne og det ganske uanset, om det er lønmodtagerkasser, eller om det er kasser for selvstændige erhvervsdrivende.

Ja, det var fristende at gå ind i en større debat med hr. Poul Nødgaard om, hvem der skal betale det forsikrings-system, vi har for arbejdsløshedsforsikringen her i Danmark. Jeg er af den opfattelse, at vi bør dreje udviklingen sådan, at man kommer tættere hen mod et enkelt forsikrings-system, hvor forsikringstagerne betaler en større del af udgiften. Og når man har det udgangspunkt – som jeg i øvrigt havde den opfattelse at Fremskridtspartiet var enig i – kan jeg ikke forstå, at man kan have noget imod konsekvenserne af det foreliggende lovforslag.

Men endnu en gang: Tak til de ordførere, som har tilsluttet sig lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejds-markedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 138:

Forslag til lov om ændring af lov om ferie. (Anvendelse af renteaftkastet af FerieKonto til uddannelsesformål).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ole Vagn Christensen (S):**

Dette lovforslag er også et led i finanslovfor-liget, og sigtet er en styrket beskæftigelses-mæssig indsats. Jeg skal her understrege, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at Socialdemokratiet har tilsluttet sig dette lovforslag under nogle bestemte forudsætninger, som jeg senere skal komme ind på.

Dette lovforslag drejer sig om, at afkastet fra den selvejende institution Feriefonden nu inddrages og bruges til uddannelsesformål – i alt 200 mio. kr. for 1993-1994. Man kunne sådan set spørge, om jagten nu er gået ind på de selvejende institutioners friværdier. Det gør jeg ikke, for jeg ved godt, at sådanne tanker er der ikke nogen der giver sig af med. Hvis det modsatte skulle være tilfældet, vil jeg da gerne bede om, at man bekræfter her fra talerstolen, at der er tale om, at dette skal være noget tilbagevendende.

Jeg vil gerne understrege, at der er forskellige ting, jeg oplever som skuffende ved dette forslag. Et sådant forslag opstår på forskellig vis, og jeg betragter dette forslag som værende et af de forslag, som skulle have smidt Socialdemokratiet ud af forhandlingerne – forhandlinger, som i allerhøjeste grad drejede sig om, at vi skulle styrke beskæftigelsen og uddannelsesindsatsen i flere milliarder kroners-klassen. Jeg mener, at det er meget skuffende, hvis no-